

Samaranch és la prova

La mort de Samaranch ha posat el dit a la nafra. Enmig del debat sobre la Falange i Garzón, el falangista que arribà a ser cap de l'esport internacional ha posat les coses al lloc que exactament ocupen. El taüt rebrà tots els honors al Palau de la Generalitat (vergonya!) i la classe política que va fer la transició acotarà el cap davant seu. 'Atado y bien atado...'

La mort de Samaranch ha posat el dit a la nafra. Enmig del debat sobre la Falange i Garzón, el falangista que arribà a ser cap de l'esport internacional ha posat les coses al lloc que exactament ocupen. El taüt rebrà tots els honors al Palau de la Generalitat (vergonya!) i la classe política que va fer la transició acotarà el cap davant seu. 'Atado y bien atado...' És inaudit. El país oficial es va lliurar ahir a la cerimònia de glorificar Samaranch, amb deler i al vell estil: tancant files i amagant la veritat. Un recorregut per la majoria dels diaris o per la majoria de les webs dels partits i de les institucions era ben allixonador. No és que en destacassen, més o menys, el pas per l'olimpisme i la contribució a Barcelona 92. No. Allò que feien era diferent i greu: amagaven tant com podien el seu passat franquista. Com si no hagués existit. Com si s'hagués oblidat aquell crit de 'Samaranch fot al camp!', entonat pels demòcrates de tots els colors al final del seu pas infaust pel Palau de la Generalitat, que ell va ocupar, en el sentit militar del terme, com a president de la Diputació. Com si no haguessen existit els seus negocis estranys. Com si no hagués vestit mai l'uniforme del Movimiento. Ahir llegir la premsa internacional i comparar-la amb la catalana i l'espanyola ens tornava als vells temps que tant enyorava Samaranch. Amb la diferència que ara ni cal la institució de la censura. On ací tot eren panegírics, allà hi trobàvem informació. Que no amagava la seua importància en el moviment olímpic, però que no estalviava crítiques, dures, pel seu passat feixista, per la corrupció en què va colgar el Comitè Olímpic durant el seu mandat, per la seua permissivitat amb el dopatge o per l'extravagància i l'autoritarisme que manifestava. Molts dels qui ahir tiraven floretes a Samaranch, despús-ahir s'exclamaven que la Falange pogués portar a judici Garzón. Ho feien amb una capacitat d'oblit selectiu monumental, perquè cal recordar que la Falange era precisament el partit de Samaranch. Ara, aquest oblit selectiu no és innocent i té conseqüències. D'una banda, deixa sense legitimitat l'oportunista campanya pro-Garzón (o és que direm ara que hi ha falangistes bons i falangistes dolents?) D'una altra, ens recorda que l'èxit i el poder poden fer bo qui siga i que hi ha moments que tot sembla que tinga un preu. Finalment, i aquesta és la pitjor, ens posa de cara a la pura realitat: som un país, encara, impotent a l'hora de superar el franquisme, incapaç. I en la por reprimida i en la incomoditat ridícula d'ahir era visible que això és així també perquè la classe política que tenim prové de la renúncia o de la incapacitat de derrotar-lo i de l'acomodació a unes regles de joc marcades i amb trampa que trenta-cinc anys després encara prevalen.

22 abril 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)